til nedenstaaende Svar, som det er os en Glæde at gøre vore Læsere opmærksom paa:

„Forfatteren begynder sin Artikel saaledes: „Ligesom det borgerlige Samfund har sit „Kvindespørgsmaal", saaledes har den kristne Menighed ogsaa sit. Samtidig med, at Kvindesagens Venner arbejde for Kvindens friere Stilling i Samfundet, hendes Adgang til Stillinger, der hidtil have været lukkede for hende, hendes Stemmeret o. s. v., rejses ogsaa indenfor de kirkelige Samfund Spørgsmaalet om, hvor vidt der bør betros hende en Forkyndergerning i Guds Riges Tjeneste. Vil ikke ogsaa her Skrankerne falde, siger man, saa at Kvinden bliver ligestillet med Manden i Virksomheden for det Rige, til hvis Goders fulde Nydelse hun dog har den samme Adgang som han."

Hr. F. F. finder, at der er meget, som taler for en Udvidelse af „Kvindens Virksomhed for Guds Rige ud over, hvad der i tidligere Tider har været Brug. Menigheden er ved Forholdenes Magt bleven ført mere og mere ind paa Benyttelsen af Kvindens Kræfter i dens Arbejde. Man tænke blot paa, hvor stor en Betydning kvindelige Sendebud paa Missionsmarker have faaet, hvilket velsignelsesrigt Arbejde troende Kvinder kunne komme til at udføre i Menighedsplejens Tjeneste, i Kampen mod Usædelighed og Drukkenskab, i Virksomhed for de hjemløse Børn o. s. v." Alt dette maa Kvinden efter F. F.s Mening nok have Lov at arbejde med i, ja hun maa endog have Lov til „lejlighedsvis at aflægge et Vidnesbyrd, naar blot hun vil afholde sig fra Ordets Forkyndelse: thi det er „utilbørligt". Og hvorfor det? For Paulus har sagt, at Kvinden skal tie i Forsamlinger, „det er hende ikke tilladt at tale, men være underdanig, som Loven byder." Jeg har tit tænkt, hvad mon det er for en Lov, Paulus henviser til! Guds Lov er det ikke! Saa maa det vel være een af de jødiske Love; men en saadan Lov kan ikke gælde kristne Kvinder i vore Dage. Og derfor kunne de Kvinder, som føle sig drevne af Guds Aand, der her og der optræde som Ordets Forkyndere, ganske rolig prædike videre, trods Pauli og alle Teologers Forbud. Gud er dog den største, og da han intet Forbud har givet mod Kvindens offentlige Fremtræden, det være sig paa dette eller hint Omraade, saa skal Kvinden ikke lade sig afskrække eller længere lade sig indbilde, at hendes Gerning altid skal være den underordnede. Hr. F. F. har Ret i, at naar Paulus i Galaterbrevet 3,28, siger „Her er ikke Mand eller Kvinde, thi I ere alle een i Kristus Jesus", da er det ikke Meningen, at han vil stille Mand og Kvinde lige, men kun dette „at overfor Gud er Kvinden ligesaa god som Manden". Dette har Teologerne tit villet trøste Kvinden med, men det er dog en overflødig Trøst, eftersom Kvinden aldrig har tvivlet derom. At Apostlenes Synsmaade og Tankegang i det menneske-